

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΑΣΟΚ - ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ

Κοινοβουλευτική Ομάδα

ΕΡΩΤΗΣΗ

Αθήνα, 16 Ιουλίου 2026

Προς:

Την Υπουργό Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας, κα Δόμνα Μιχαλίδου

Θέμα: «Ανάγκη θεσμικής ενίσχυσης και βελτίωσης του Προγράμματος «Προσωπικός Βοηθός» με βάση τα ευρήματα της πανελλαδικής έρευνας του Παρατηρητηρίου Θεμάτων Αναπηρίας της Ε.Σ.Α.μεΑ.»

Κυρία Υπουργέ,

Ο θεσμός του Προσωπικού Βοηθού για άτομα με αναπηρία καθιερώθηκε στην ελληνική έννομη τάξη με τα άρθρα 32 έως 39 του ν. 4837/2021, ως μία από τις σημαντικότερες παρεμβάσεις για την προώθηση της ανεξάρτητης διαβίωσης, την αποφυγή της ιδρυματοποίησης και την πρόληψη της κοινωνικής περιθωριοποίησης των ατόμων με αναπηρία. Η πιλοτική εφαρμογή του ξεκίνησε το 2022 σε δύο διαδοχικές φάσεις: αρχικά στην Περιφέρεια Αττικής για δύο έτη και στη συνέχεια επεκτάθηκε σε ολόκληρη την επικράτεια για ένα ακόμη έτος, με πρόβλεψη κάλυψης 1.000 ωφελουμένων σε κάθε φάση. Το έργο υλοποιείται στο πλαίσιο του Εθνικού Σχεδίου Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας «Ελλάδα 2.0», με χρηματοδότηση από το Ταμείο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας (NextGenerationEU) και συνολικό προϋπολογισμό 41.683.896 ευρώ, ενώ φορείς υλοποίησης είναι ο Οργανισμός Προνοιακών Επιδομάτων και Κοινωνικής Αλληλεγγύης (Ο.Π.Ε.Κ.Α.) και η Κοινωνία της Πληροφορίας Α.Ε.. Παρότι η καθολική εφαρμογή του θεσμού είχε εξαρχής

συνδεθεί με την ολοκλήρωση της πιλοτικής αξιολόγησης, το πρόγραμμα εξακολουθεί να λειτουργεί πιλοτικά επί τρία και πλέον έτη, ενώ με το άρθρο 22 του ν. 5178/2025 παρατάθηκε έως τη λήξη του Ταμείου Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας.

Ο θεσμός του Προσωπικού Βοηθού αποτελεί μία από τις σημαντικότερες μεταρρυθμίσεις στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής για τα άτομα με αναπηρία στη χώρα μας, καθώς συνδέεται άμεσα με την κατοχύρωση του δικαιώματος στην ανεξάρτητη διαβίωση, την αυτοδιάθεση και την ισότιμη συμμετοχή στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή. Η εφαρμογή του θεσμού ανταποκρίνεται στις προβλέψεις του άρθρου 19 της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρίες, την οποία η χώρα μας έχει κυρώσει, και αποτελεί πάγιο αίτημα του αναπηρικού κινήματος εδώ και δεκαετίες.

Ιδιαίτερη σημασία αποκτά, συνεπώς, η πρόσφατη πανελλαδική ποσοτική και ποιοτική έρευνα του Παρατηρητηρίου Θεμάτων Αναπηρίας της Εθνικής Συνομοσπονδίας Ατόμων με Αναπηρία (Ε.Σ.Α.μεΑ.) με τίτλο «Ο Προσωπικός Βοηθός στην πράξη: Η εμπειρία των ωφελούμενων με αναπηρία», η οποία αποτυπώνει, για πρώτη φορά με συστηματικό τρόπο, την πραγματική εμπειρία των ωφελουμένων του πιλοτικού προγράμματος, τα θετικά αποτελέσματα που έχει επιφέρει στην καθημερινότητά τους, αλλά και τις σημαντικές δυσλειτουργίες που εξακολουθούν να υφίστανται και οι οποίες απειλούν τη βιωσιμότητα και την αποτελεσματική γενίκευση του θεσμού.

Τα συμπεράσματα της έρευνας είναι εξαιρετικά σημαντικά, καθώς επιβεβαιώνουν ότι ο Προσωπικός Βοηθός δεν αποτελεί απλώς μία ακόμη κοινωνική παροχή, αλλά έναν θεσμό που μεταβάλλει ουσιαστικά τη ζωή των ατόμων με αναπηρία και των οικογενειών τους.

Σύμφωνα με την έρευνα, η συντριπτική πλειονότητα των ωφελουμένων δηλώνει ότι η ποιότητα ζωής της έχει βελτιωθεί σημαντικά. Η καθημερινότητα γίνεται περισσότερο λειτουργική, οι μετακινήσεις διευκολύνονται, η κοινωνική απομόνωση περιορίζεται, ενισχύεται η συμμετοχή στην κοινωνική ζωή, ενώ παράλληλα τα άτομα με αναπηρία αποκτούν μεγαλύτερη ανεξαρτησία, αυτονομία και έλεγχο στις προσωπικές τους επιλογές. Οι έννοιες της ελευθερίας, της ανεξαρτησίας και της αξιοπρέπειας αναδεικνύονται ως οι συχνότερες λέξεις που χρησιμοποιούν οι ίδιοι οι ωφελούμενοι για να περιγράψουν την εμπειρία τους από τον Προσωπικό Βοηθό.

Εξίσου σημαντικός είναι και ο αντίκτυπος στις οικογένειες των ατόμων με αναπηρία. Η έρευνα καταγράφει ότι ο Προσωπικός Βοηθός συμβάλει σε πολύ σημαντικό βαθμό στην καθημερινή φροντίδα που επωμίζονται οι γονείς και οι συγγενείς, προσφέροντάς τους χρόνο για εργασία, προσωπική ζωή και κοινωνική συμμετοχή. Για πρώτη φορά πολλές οικογένειες αισθάνονται ότι δεν είναι αποκλειστικά υπεύθυνες για τη διαρκή υποστήριξη του συγγενικού τους προσώπου, γεγονός που συμβάλλει ουσιαστικά στη βελτίωση της ψυχικής και κοινωνικής τους ευημερίας.

Παράλληλα, ο θεσμός συμβάλλει ουσιαστικά στη διατήρηση ή ακόμη και στην επανένταξη πολλών ατόμων με αναπηρία στην αγορά εργασίας, καθώς η υποστήριξη στις μετακινήσεις και στις καθημερινές δραστηριότητες καθιστά πλέον εφικτή την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας. Η δυνατότητα εργασίας δεν αποτελεί μόνο μέσο οικονομικής επιβίωσης, αλλά βασικό στοιχείο κοινωνικής ένταξης, προσωπικής ολοκλήρωσης και ισότιμης συμμετοχής.

Η έρευνα αναδεικνύει επίσης ιδιαίτερα υψηλά ποσοστά ικανοποίησης από την ίδια την παρεχόμενη υποστήριξη των Προσωπικών Βοηθών. Οι περισσότεροι ωφελούμενοι δηλώνουν ότι οι βοηθοί ανταποκρίνονται στις πραγματικές ανάγκες τους, αναπτύσσεται σχέση εμπιστοσύνης και αμοιβαίου σεβασμού και, σε πολλές περιπτώσεις, οι ίδιοι οι βοηθοί προσφέρουν περισσότερα από όσα προβλέπονται τυπικά από τον ρόλο τους.

Ωστόσο, παρά τη συνολικά ιδιαίτερα θετική εικόνα ως προς τον κοινωνικό αντίκτυπο του θεσμού, η ίδια η έρευνα καταγράφει σοβαρά προβλήματα, τα οποία, εάν δεν αντιμετωπισθούν εγκαίρως, είναι πιθανό να υπονομεύσουν τη μελλοντική επιτυχία και τη γενικευμένη εφαρμογή του Προγράμματος.

Κυριότερο πρόβλημα αναδεικνύεται η εξαιρετικά μεγάλη δυσκολία εύρεσης Προσωπικού Βοηθού. Περισσότεροι από τους μισούς συμμετέχοντες δηλώνουν ότι αντιμετώπισαν πολύ μεγάλη δυσκολία να βρουν διαθέσιμο βοηθό, ενώ πολλές οικογένειες χρειάστηκαν μήνες ή ακόμη και χρόνια μέχρι να εντοπίσουν κατάλληλο πρόσωπο. Η κατάσταση είναι ακόμη δυσμενέστερη στην περιφέρεια και στις περιπτώσεις ατόμων με βαριές αναπηρίες, όπου η διαθεσιμότητα βοηθών είναι εξαιρετικά περιορισμένη.

Η ίδια η έρευνα αποδίδει αυτή την έλλειψη κυρίως στο ιδιαίτερα δυσμενές εργασιακό πλαίσιο των Προσωπικών Βοηθών. Οι χαμηλές ωριαίες αμοιβές, η απασχόληση μέσω

εργοσήμου, η απουσία βασικών εργασιακών δικαιωμάτων, η έλλειψη επαγγελματικής προοπτικής και η δυσανάλογη ευθύνη που συνεπάγεται ο συγκεκριμένος ρόλος λειτουργούν αποτρεπτικά τόσο για την προσέλκυση νέων επαγγελματιών όσο και για τη διατήρηση όσων ήδη εργάζονται στο πρόγραμμα.

Ιδιαίτερα προβληματική αναδεικνύεται η χρήση του εργοσήμου ως βασικού τρόπου αμοιβής, καθώς πρόκειται για ένα καθεστώς που στερεί από τους εργαζόμενους ουσιώδη εργασιακά δικαιώματα, όπως άδειες, δώρα και λοιπές εγγυήσεις προστασίας, δημιουργώντας ένα πλαίσιο επισφαλούς απασχόλησης που δεν ανταποκρίνεται ούτε στις αυξημένες απαιτήσεις ούτε στη σημασία του έργου που καλούνται να επιτελέσουν.

Επιπλέον, η έρευνα καταγράφει σοβαρή ασάφεια ως προς τον καθορισμό των καθηκόντων του Προσωπικού Βοηθού. Δεν υπάρχει σαφής οριοθέτηση του εύρους των υποχρεώσεων που αναλαμβάνει, γεγονός που δημιουργεί συχνά παρερμηνείες και συγκρούσεις τόσο μεταξύ ωφελουμένων και βοηθών όσο και μεταξύ των ίδιων των επαγγελματιών, ιδιαίτερα σε ζητήματα που αφορούν προσωπική υγιεινή, οικιακές εργασίες ή επιμέρους πράξεις υποστήριξης.

Ανεπαρκής κρίνεται επίσης η εκπαίδευση των Προσωπικών Βοηθών. Η υπάρχουσα επιμόρφωση χαρακτηρίζεται από τους συμμετέχοντες ως υπερβολικά γενική, χωρίς ουσιαστική εξειδίκευση στις διαφορετικές μορφές αναπηρίας, ενώ αναδεικνύεται η ανάγκη για πρακτική και βιωματική εκπαίδευση, καθώς και για κατάρτιση σε βασικές δεξιότητες, όπως οι πρώτες βοήθειες.

Ιδιαίτερη ανησυχία προκαλούν και τα προβλήματα λειτουργίας της ψηφιακής πλατφόρμας του Προγράμματος. Η έρευνα καταγράφει σοβαρές δυσλειτουργίες ως προς τη χρηστικότητα και την προσβασιμότητά της. Η πλατφόρμα δεν είναι πλήρως συμβατή με τα λογισμικά ανάγνωσης οθόνης που χρησιμοποιούν τα άτομα με αναπηρία όρασης, παρουσιάζει περιορισμένη λειτουργικότητα μέσω κινητών τηλεφώνων, ενώ σημαντικό ποσοστό ωφελουμένων δηλώνει ότι δυσκολεύεται να ολοκληρώσει ακόμη και βασικές διαδικασίες, όπως η υποβολή αίτησης ή η διαχείριση των ωρών εργασίας.

Παράλληλα, ιδιαίτερη κριτική ασκείται στο Μητρώο Προσωπικών Βοηθών, το οποίο, σύμφωνα με την έρευνα, δεν λειτουργεί ως πραγματικός μηχανισμός αντιστοίχισης ωφελουμένων και διαθέσιμων βοηθών. Το μητρώο περιλαμβάνει μεγάλο αριθμό μη ενεργών υποψηφίων, δεν ενημερώνεται συστηματικά ως προς τη διαθεσιμότητα των

εγγεγραμμένων και παρέχει ελλιπείς πληροφορίες σχετικά με τις δεξιότητες και την εμπειρία τους. Ως αποτέλεσμα, μόνο μικρό ποσοστό των ωφελουμένων βρήκε τελικά Προσωπικό Βοηθό μέσω του Μητρώου.

Προβληματισμό προκαλούν και τα ευρήματα σχετικά με τη διαδικασία αξιολόγησης των ωφελουμένων. Αν και οι επιτροπές αξιολογούνται θετικά ως προς τη συμπεριφορά και την ανθρώπινη αντιμετώπιση των ατόμων με αναπηρία, πολλοί συμμετέχοντες θεωρούν ότι η διαδικασία είναι υπερβολικά τυπική, δεν εξηγούνται επαρκώς τα κριτήρια κατανομής των ωρών υποστήριξης, δεν υπάρχει δυνατότητα ένστασης ή επαναξιολόγησης σε περίπτωση μεταβολής της κατάστασης της υγείας, ενώ παρατηρούνται διαφοροποιήσεις στον τρόπο λειτουργίας των επιτροπών.

Εξίσου σημαντικό είναι το γεγονός ότι η πλειονότητα των συμμετεχόντων θεωρεί λανθασμένη την επιλογή των ωφελουμένων μέσω κλήρωσης, υποστηρίζοντας ότι η ένταξη στο πρόγραμμα πρέπει να βασίζεται αποκλειστικά στις πραγματικές ανάγκες υποστήριξης, σε κοινωνικά και λειτουργικά κριτήρια και όχι σε διαδικασίες τυχαίας επιλογής.

Τέλος, η έρευνα αναδεικνύει ως αναγκαία τη δημιουργία ενός μόνιμου εποπτικού και υποστηρικτικού μηχανισμού, ο οποίος θα παρέχει καθοδήγηση τόσο στους ωφελούμενους όσο και στους Προσωπικούς Βοηθούς, θα επιλύει ζητήματα συνεργασίας, θα παρακολουθεί την ορθή εφαρμογή του θεσμού και θα συμβάλλει στην πρόληψη φαινομένων κακοποίησης ή εκμετάλλευσης.

Επιπλέον, ένας ακόμη προβληματισμός που διατυπώνεται από σημαντικό αριθμό ωφελουμένων αφορά την οριζόντια απαγόρευση απασχόλησης συγγενικών προσώπων Α΄ και Β΄ βαθμού ως Προσωπικών Βοηθών. Αν και η συγκεκριμένη πρόβλεψη θεσπίστηκε προκειμένου να αποτραπούν καταχρηστικές πρακτικές και φαινόμενα καταστρατήγησης του θεσμού, αρκετοί ωφελούμενοι επισημαίνουν ότι η απόλυτη εφαρμογή της δεν λαμβάνει υπόψη τις πραγματικές συνθήκες που βιώνουν πολλά άτομα με βαριές αναπηρίες. Σε πολλές περιπτώσεις, το συγγενικό πρόσωπο είναι εκείνο που ήδη γνωρίζει σε βάθος τις ιδιαίτερες ανάγκες του ατόμου, τις καθημερινές του συνθήκες, τις ιατρικές του ιδιαιτερότητες και τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να παρέχεται η υποστήριξη. Επιπλέον, πρόκειται συχνά για ζητήματα που άπτονται της προσωπικής αξιοπρέπειας και της ιδιωτικότητας, όπως η προσωπική υγιεινή, το ντύσιμο, η αλλαγή ρουχισμού ή η σωματική φροντίδα, κατά τα οποία αρκετοί

ωφελοούμενοι δηλώνουν ότι αισθάνονται μεγαλύτερη ασφάλεια, εμπιστοσύνη και ψυχολογική άνεση όταν η υποστήριξη παρέχεται από έναν άνθρωπο του στενού οικογενειακού τους περιβάλλοντος. Ιδίως στις περιπτώσεις όπου η εύρεση Προσωπικού Βοηθού αποδεικνύεται εξαιρετικά δύσκολη, κυρίως στην περιφέρεια ή για άτομα με ιδιαίτερα αυξημένες ανάγκες υποστήριξης, τίθεται εύλογα το ερώτημα κατά πόσο η απόλυτη απαγόρευση συγγενικών προσώπων υπηρετεί τελικά τον σκοπό του θεσμού ή αν θα έπρεπε να εξεταστεί η δυνατότητα πρόβλεψης συγκεκριμένων, αυστηρά ελεγχόμενων εξαιρέσεων, με σαφείς δικλείδες διαφάνειας και ελέγχου, ώστε να διασφαλίζεται πρωτίστως το δικαίωμα του ίδιου του ατόμου με αναπηρία να επιλέγει το πρόσωπο που θα το υποστηρίζει στην καθημερινή του ζωή.

Παράλληλα, ιδιαίτερο προβληματισμό προκαλεί το γεγονός ότι, ενώ ο θεσμός του Προσωπικού Βοηθού απευθύνεται σε συγκεκριμένη ηλικιακή ομάδα δικαιούχων, η Πολιτεία δεν έχει ακόμη θέσει σε πλήρη εφαρμογή το συμπληρωματικό πρόγραμμα «Φροντιστής της Γειτονιάς», το οποίο είχε παρουσιαστεί ως η υπηρεσία που θα κάλυπτε τις ανάγκες κατ' οίκον υποστήριξης ηλικιωμένων που χρειάζονται βοήθεια στην καθημερινότητά τους, ατόμων με αναπηρία ανεξαρτήτως ηλικίας, καθώς και ατόμων με χρόνιες παθήσεις ή λειτουργικούς περιορισμούς. Ως αποτέλεσμα, εξακολουθεί να υπάρχει σημαντικό κενό στην παροχή ολοκληρωμένων υπηρεσιών μακροχρόνιας φροντίδας, καθώς οι δύο θεσμοί δεν λειτουργούν ακόμη συμπληρωματικά, όπως είχε αρχικά εξαγγελθεί. Η καθυστέρηση αυτή δημιουργεί εύλογη ανησυχία ως προς τη συνολική στρατηγική του Υπουργείου για την ανάπτυξη ενός συνεκτικού δικτύου υπηρεσιών υποστήριξης στην κοινότητα, ικανού να καλύψει όλες τις κατηγορίες πολιτών που έχουν ανάγκη καθημερινής φροντίδας.

Η ίδια η Ε.Σ.Α.μεΑ. υπογραμμίζει ότι ο Προσωπικός Βοηθός πρέπει πλέον να εξελιχθεί από πιλοτικό πρόγραμμα σε έναν μόνιμο, καθολικό και θεσμικά κατοχυρωμένο μηχανισμό ανεξάρτητης διαβίωσης, προσβάσιμο σε όλους όσοι τον έχουν ανάγκη, χωρίς γεωγραφικούς, οικονομικούς ή διοικητικούς αποκλεισμούς.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει και η δημόσια τοποθέτηση του Διοικητή του Ο.Π.Ε.Κ.Α., ο οποίος, κατά την παρουσίαση της έρευνας, αναγνώρισε ότι η πιλοτική εφαρμογή του Προγράμματος ανέδειξε σημαντικά σημεία προς βελτίωση, υπογράμμισε ότι τα ευρήματα της έρευνας πρέπει να αξιοποιηθούν στον σχεδιασμό της επόμενης φάσης. Η δημόσια αυτή δέσμευση δημιουργεί εύλογα την προσδοκία ότι οι

διαπιστωμένες αδυναμίες δεν θα παραμείνουν απλώς αντικείμενο καταγραφής, αλλά θα οδηγήσουν σε συγκεκριμένες θεσμικές και διοικητικές παρεμβάσεις.

Αξίζει, τέλος, να σημειωθεί ότι όλα τα παραπάνω αποκτούν ακόμη μεγαλύτερη βαρύτητα, καθώς το Υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας έχει ήδη καταθέσει στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής σχέδιο νόμου με τίτλο «Προσωπικός Βοηθός, Πρώιμη Παρέμβαση και λοιπές ενεργητικές πολιτικές για άτομα με αναπηρία». Η χρονική συγκυρία καθιστά επιτακτική την αξιοποίηση των επιστημονικά τεκμηριωμένων συμπερασμάτων της έρευνας της Ε.Σ.Α.μεΑ., ώστε το νομοσχέδιο να αποτελέσει πραγματική ευκαιρία θεσμικής αναβάθμισης του Προσωπικού Βοηθού και όχι απλώς τη συνέχιση ενός προγράμματος χωρίς την αντιμετώπιση των αδυναμιών που έχουν ήδη εντοπιστεί από τους ίδιους τους ωφελούμενους, τις οικογένειές τους και τους Προσωπικούς Βοηθούς.

Κυρία Υπουργέ,

Τρία και πλέον χρόνια μετά την έναρξη της πιλοτικής εφαρμογής, και ενώ έχουν ήδη δαπανηθεί περισσότεροι από 41,6 εκατ. ευρώ από πόρους του Ταμείου Ανάκαμψης, η Πολιτεία διαθέτει πλέον επαρκή εμπειρία και επιστημονική τεκμηρίωση για να προχωρήσει στις αναγκαίες θεσμικές βελτιώσεις. Συνεπώς, οι διαπιστωμένες αδυναμίες δεν μπορούν πλέον να αποδίδονται στον "πιλοτικό χαρακτήρα" του προγράμματος, αλλά απαιτούν συγκεκριμένες νομοθετικές και διοικητικές παρεμβάσεις πριν από την καθολική εφαρμογή του θεσμού.

Κατόπιν τούτων ερωτάται η κα Υπουργός

- 1. Προτίθεται το Υπουργείο να προχωρήσει στη μόνιμη θεσμοθέτηση του Προσωπικού Βοηθού ως καθολικού δικαιώματος για όλα τα άτομα με αναπηρία που έχουν ανάγκη εξατομικευμένης υποστήριξης;*
- 2. Ποιο είναι το χρονοδιάγραμμα πανελλαδικής εφαρμογής του θεσμού και ποιος ο συνολικός σχεδιασμός για την κάλυψη όλων των δυνητικών δικαιούχων;*
- 3. Προτίθεται να αναμορφώσει το εργασιακό καθεστώς των Προσωπικών Βοηθών, καταργώντας το καθεστώς του εργοσήμου και διασφαλίζοντας αξιοπρεπείς αμοιβές και πλήρη εργασιακά δικαιώματα;*

4. Προτίθεται να θεσπίσει σαφές πλαίσιο καθηκόντων και αρμοδιοτήτων των Προσωπικών Βοηθών, ώστε να αποφεύγονται ερμηνευτικές ασάφειες και συγκρούσεις;
5. Προβλέπεται η αναβάθμιση της εκπαίδευσης των Προσωπικών Βοηθών με εξειδικευμένη θεωρητική και πρακτική κατάρτιση ανά κατηγορία αναπηρίας;
6. Ποιες παρεμβάσεις προγραμματίζονται για την αναβάθμιση της ψηφιακής πλατφόρμας και τη διασφάλιση της πλήρους προσβασιμότητάς της για όλα τα άτομα με αναπηρία;
7. Προτίθεται το Υπουργείο να αναμορφώσει τη λειτουργία του Μητρώου Προσωπικών Βοηθών ώστε να αποτελεί πραγματικό εργαλείο αντιστοίχισης διαθέσιμων βοηθών και ωφελουμένων;
8. Προτίθεται να θεσπίσει διαδικασία ένστασης και επαναξιολόγησης των ωφελουμένων, καθώς και διαφανή γνωστοποίηση των κριτηρίων κατανομής των ωρών υποστήριξης;
9. Προτίθεται να αντικαταστήσει οριστικά τη διαδικασία της κλήρωσης με σύστημα επιλογής που θα βασίζεται αποκλειστικά στις πραγματικές ανάγκες και στα κοινωνικά και λειτουργικά χαρακτηριστικά των δικαιούχων;
10. Προτίθεται να δημιουργήσει μόνιμο εποπτικό και υποστηρικτικό μηχανισμό για την παρακολούθηση της εφαρμογής του θεσμού, την υποστήριξη ωφελουμένων και Προσωπικών Βοηθών και την αντιμετώπιση προβλημάτων που ανακύπτουν κατά την υλοποίηση του Προγράμματος;
11. Προτίθεται το Υπουργείο να επανεξετάσει την οριζόντια απαγόρευση απασχόλησης συγγενών Α' και Β' βαθμού ως Προσωπικών Βοηθών, προβλέποντας ειδικές εξαιρέσεις, υπό αυστηρές προϋποθέσεις και ελεγκτικούς μηχανισμούς, στις περιπτώσεις που αυτό αποτελεί τη μόνη ρεαλιστική λύση ή ανταποκρίνεται στη βούληση και στις ανάγκες του ίδιου του ωφελουμένου;

Η Ερωτώσα Βουλευτής

Αικατερίνη (Κατερίνα) Σπυριδάκη